

Coach in beeld ... Jorien Schrijvers-Kruse

niveau in het gilde **Senior Practitioner**
leeftijd **43 jaar**
woonplaats **Nieuw-Vennep**
eigen praktijk **Jorien Kruse Mens- en
organisatieontwikkeling**

Ik ben aanvankelijk opgeleid tot arbeids- en organisatie en sociaal psycholoog. Na afronding van mijn studie startte ik als selectie- en assessment psycholoog bij een Arbodienst, maar al vrij snel wist ik dat ik eerst de HR-kant op wilde. Bij Koninklijke Hoogovens (nu Tata-steel) werd ik HR manager en na een aantal jaar maakte ik de overstap naar TNO. Ik ging eerst aan de slag als HR business partner, toen als Leadership Development consultant en uiteindelijk als Trainee manager. In die laatste functie was ik verantwoordelijk voor een groep van twintig net afgestudeerden. Het was aan mij om het trainee programma vorm te geven. Daar kwam onder andere bij kijken dat ik de trainees ging coachen. Ik had ruimschoots ervaring in het adviseren maar het coachen was iets totaal anders. De dingen die ik doe, wil ik professioneel doen. Zeker als het gaat over mensen en hun ontwikkeling. Daar in mag je in mijn ogen niet rotzooien. Je moet weten wat je doet, dus ging ik op zoek naar een coachopleiding.

Loek Oudeman coachte toentertijd een management team van TNO, en dat zijn over het algemeen – net als ik – erg kritische mensen. Maar ze waren zeer te spreken over wat Loek teweeg bracht.

Toen dacht ik: die man doet iets goed, van hem wil ik leren. Zo belandde ik in 2011 op de Basisdag Professioneel Coachen in Naarden. Als selectie psycholoog en 'hiring manager' was ik getraind om mensen snel te kunnen beoordelen en mijn eigen conclusies te trekken uit de signalen en verhalen. Het was voor mij dus nogal schakelen van adviseren naar iemand zelf zijn antwoorden laten vinden. Van gesloten naar open vragen stellen. Van interpreteren naar waardevrij waarnemen.

De opleidingen bij de Coaching Academy International (CAI) waren meer dan waar ik op had gehoopt. Het is niet het afdraaien van een protocol. Ze zijn daar gefocust op ieders eigen individuele ontwikkeling. Ik had niet verwacht dat ik zoveel over mijzelf zou leren. Dat kwam vooral tijdens de Leergang Zelfbewust Coachen (LZC) in een stroomversnelling. Je kunt alleen maar goed coachen als je jezelf goed kent, daar focust die opleiding op. Tijdens een coachgesprek mag je bijvoorbeeld niet gaan zitten sturen. Maar dan moet je je wel eerst bewust worden dat je dat doet en wat maakt dat je dat doet. Als mens ben ik door het volgen van de opleidingen bij de CAI enorm gegroeid. Het hielp mij

ontdekken wat ik zelf echt wil en wat voor mij belangrijk is.

Waar ik het meeste groei heb doorgemaakt, was in het meer confronteren tijdens een gesprek ofwel in het inzetten van de uitdagende energie. Daarnaast ben ik van nature erg gericht op resultaat, ik vind het fijn als we uiteindelijk bovenop de berg een vlag kunnen zetten. Het was een grote stap om te leren dat het resultaat van mijn cliënt, niet mijn resultaat is. Om mij niet te identificeren met hoe succesvol diegene is in zijn of haar leerproces. Vroeger kon ik nog weleens jagen en het liefst snel naar de concrete acties gaan. Ik heb geleerd geduld te hebben en aan te sluiten bij waar de ander is.

Na elf jaar bij TNO gewerkt te hebben, begon ik te verlangen naar iets nieuws. Ondanks het feit dat ik altijd heb geroepen dat ik nooit voor mezelf zou beginnen, was het toch een logische stap om mijn eigen coachpraktijk te beginnen, want er is echt niets dat ik liever zou doen dan dit.

Het hebben van mijn eigen bedrijf geeft mij vrijheid. In het begin ging ik mezelf nog weleens voorbij, dan dacht ik: ik moet harder werken want het kan. Mijn

“Elk coachgesprek
is anders, je levert keer
op keer maatwerk.”

echtgenoot zei dan: ja dat kan, maar het is lekker weer buiten dus je kan ook met de hond naar het strand rijden. Ik moest echt loskomen uit het oude strakke stramien. Nu merk ik hoe essentieel die momenten voor mijzelf zijn om goed te kunnen coachen. Het helpt mij om voor elke cliënt weer genoeg ruimte te hebben.

Vrienden vragen weleens: “Mensen komen bij jou omdat ze ergens in vast lopen, zijn het dan niet altijd zware gesprekken waar je zelf op leeg loopt?” Het antwoord is: “Nee helemaal niet, ik ervaar het niet als zwaar en ik houd er juist energie aan over.” Het coachen matcht blijkbaar goed met wie ik ben en wat ik graag doe.

Ik ben altijd al geïntrigeerd geweest door menselijk gedrag, waar we tegenaan lopen, hoe we ons ontwikkelen. Voor mij is het belangrijk om te kijken naar het individu. Tijdens de opleidingen had ik een gevoel van herkenning door de manier waarop de CAI naar mensen kijkt. Het gaat erom te leren kijken naar elk persoon als uniek en met een eigen potentieel. Zo kijk ik naar mijn cliënten maar ook naar mijn kinderen. Waar ligt de potentie? Wat maakt nou dat iemand wel of niet in zijn kracht gaat staan? Ik

geloof er sterk in dat mensen zelf aan het stuur moeten zitten. In mijn beleving gaat het daar vaak mis, dat ze hun eigenaarschap niet pakken. Het is belangrijk dat ze hun eigen aandeel leren zien. De ander zal misschien niet veranderen, maar wat vraagt dat dan van jou? Hoe verhoud je je ertoe?

Hoewel ik op eerste opleidingsdag graag instrumentaria wilde leren, ben ik daar op terug gekomen. Elk gesprek is anders, je levert keer op keer maatwerk. Dat kan niet met vaste instrumenten. Het grappige is dat ik vroeger als HR manager hele toolboxes heb gebouwd van procedures en processen, heerlijk vond ik dat. Ik had niet verwacht dat ik ooit zo zou vertrouwen op mezelf en dat ik zelf het enige instrument ben dat ik echt nodig heb. Nu geniet ik van het organische van een coachgesprek, het laten ontstaan. Het coach zijn is eigenlijk heel creatief.

Ik zou nog meer willen leren werken met creatieve werkvormen. Tijdens een opleidingsdag in de LZC gingen we tekenen, daaruit ontstonden hele waardevolle gesprekken. Ik ga nu Jungiaanse Fundering 1 volgen en hoop daarmee mezelf vrijer te voelen om meer te

gaan werken vanuit de verbeeldingskracht en het onbewuste.

Wat ik bijzonder waardevol vind, is dat ik bij de CAI geleerd heb om ongeacht de vraag te coachen. Bij mij komen mensen vaak binnen met een loopbaanvraagstuk, maar dat maakt in principe niet uit. De vraag of het probleem waarmee ze binnen komen, is vaak niet waar het uiteindelijk echt over gaat. Daar waar de pijn zit, daar moeten we naartoe. Dat heb ik tijdens de opleiding zelf ook ondervonden. Naar mijn ervaring helpt het om juist dat pijnlijke stuk te erkennen, er ruimte aan te geven en ermee aan de slag te gaan.

Tijdens mijn route naar Vakmanschap ging het veel over loslaten van hoe ik dacht dat het allemaal moest. Als selectiepsycholoog was ik degene die zei: zo zit iemand in elkaar en het is wel of niet ontwikkelbaar. Vanuit mijn HR kant was ik wel bezig met de ontwikkeling van mensen maar altijd in evenwicht met het belang van de organisatie. Nu pas voer ik hét echte gesprek met mensen, waarbij zij zelf centraal staan met hun vraagstukken en groeiprocessen. Daardoor voel ik mij nu meer psycholoog dan ooit te voren. ♦